

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ

ΜΙΑ ΤΡΟΜΕΡΗ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΠΛΑΝΗ

'Η τρομερή δολοφονία του ζεύγους Πραντιές. Ποιόν κατηγορήσε το θύμα ως δολοφόνο. 'Η σύλληψις του Περτυόλλου Μπόρρας. 'Είμαι άδωξ !... Είμαι άδωξ !... Μία πελώριος δίχη. 'Όπου έλει, δικασται, ένορκοι και κεινή γνώμη, πλανώνται. 'Η αυτοθεύσια ενός νέου. 'Η καταδίχη ενός άδωξ.

Με τίς χειροπέδες στά χέρια...

δικαιοσύνη, ύπάρχουν και άλλες πλάνες, που κάνουν να κλονίζεται ή πεσοφθη του λαού στο άλάνθαστο της Δικαιοσύνης. Μιά τέτοια δραματική περίπτωση θα σάς εξιστοήσουμε σήμερα.

Στίς 27 Μαΐου 1887 βροθήσαν δολοφονημένοι στο σπίτι τους, σ' ένα μικρό χωριό, λίγο έξω από τη Μασσαλία, ο Λομίνκος Πραντιές, 69 έτών, και ή γυναίκα του 'Αννα, 59 χρόνων. 'Η αλήθεια είναι ότι ο Λομίνκος δέν είχε πεθάνει ακόμα, τη στιγμή που μια γειτόνισσα μπηκε στο σπίτι του, για να ζητήσει κάτι άπ' τη γυναίκα του. Τό σώμα του ήταν τρυπημένο από δώδεκα μαχαριές, μά ο Πραντιές—γερό κόκαλο—βαστούσε ακόμα. Και δέν ξεφυγήσε, παρά μονάχα όταν φανήρσε στον άστυνόμο του χωριού τό θύμα του δολοφόνου.

—'Ο Βικέντιος μάς σκότωσε !... φημίρσε. Μάς έσφαζε, έμένα και τη γυναίκα μου, για να κλέψη τίς οικονομίες μας ! Καταρμένους άγατα !... 'Υστερα από τη σαφή αυτή καταγγελία, πρώτη δουλειά της άστυνομίας ήταν να τρέξη να συλλάβη τον Βικέντιο. Δέν διακολετήσαν διάλου ν' ανακαλύψουν τον δολοφόνο. Τόν βρήκαν να εργάζεται απαφίστατα στην αλλη του σπιτιού του. 'Όταν είδε τους άστυνομικούς, χαμογέλασε και τούς έλεγε :

—Καλώς τά παιδιά ! Πίνετε να σάς φιλέμω ένα ποτήρι κρασί ;

—'Εν νόματι του νόμου, σέ συλλαμβάνω, Βικέντιε Μπόρρας ! τού άπορίθηκε ο επικεφαλής τών άστυνομικών.

—Μέ συλλαμβάνετε ; φημίρσε ο Βικέντιος, αλλάζοντας χρώμα. Μά, τί έκανα ;

—Μην κάνεις τίς δέν ξέρεις ! Χτές τη νύχτα σκότωσε τόν Λομίνκο Πραντιές και τη γυναίκα του, για να τούς ληστήγης...

—'Όχι ! όχι ! Δέν είναι αλήθεια αυτό !... φώναξε ο Βικέντιος, κούβοντας τό πρόσωπο μέσα στά χέρια του.

'Ο άστυνόμος σήκωσε τούς ώμους του με ύφος που σήμαινε καθαρά ότι δέν ήταν άπ' τούς άνθρωπος εκείνους, που μπορεί κανείς να τους γελάσει εύκολα. Διέταξε τούς άνδρας του να έπιτρουν τόν συλληφθέν-

—Μην κάνεις τίς δέν ξέρεις ! Χτές τη νύχτα σκότωσε τόν Λομίνκο Πραντιές και τη γυναίκα του, για να τούς ληστήγης...

—'Όχι ! όχι ! Δέν είναι αλήθεια αυτό !... φώναξε ο Βικέντιος, κούβοντας τό πρόσωπο μέσα στά χέρια του.

'Ο άστυνόμος σήκωσε τούς ώμους του με ύφος που σήμαινε καθαρά ότι δέν ήταν άπ' τούς άνθρωπος εκείνους, που μπορεί κανείς να τους γελάσει εύκολα. Διέταξε τούς άνδρας του να έπιτρουν τόν συλληφθέν-

—Μην κάνεις τίς δέν ξέρεις ! Χτές τη νύχτα σκότωσε τόν Λομίνκο Πραντιές και τη γυναίκα του, για να τούς ληστήγης...

—'Όχι ! όχι ! Δέν είναι αλήθεια αυτό !... φώναξε ο Βικέντιος, κούβοντας τό πρόσωπο μέσα στά χέρια του.

'Ο άστυνόμος σήκωσε τούς ώμους του με ύφος που σήμαινε καθαρά ότι δέν ήταν άπ' τούς άνθρωπος εκείνους, που μπορεί κανείς να τους γελάσει εύκολα. Διέταξε τούς άνδρας του να έπιτρουν τόν συλληφθέν-

—Μην κάνεις τίς δέν ξέρεις ! Χτές τη νύχτα σκότωσε τόν Λομίνκο Πραντιές και τη γυναίκα του, για να τούς ληστήγης...

—'Όχι ! όχι ! Δέν είναι αλήθεια αυτό !... φώναξε ο Βικέντιος, κούβοντας τό πρόσωπο μέσα στά χέρια του.

'Ο άστυνόμος σήκωσε τούς ώμους του με ύφος που σήμαινε καθαρά ότι δέν ήταν άπ' τούς άνθρωπος εκείνους, που μπορεί κανείς να τους γελάσει εύκολα. Διέταξε τούς άνδρας του να έπιτρουν τόν συλληφθέν-

—Μην κάνεις τίς δέν ξέρεις ! Χτές τη νύχτα σκότωσε τόν Λομίνκο Πραντιές και τη γυναίκα του, για να τούς ληστήγης...

—'Όχι ! όχι ! Δέν είναι αλήθεια αυτό !... φώναξε ο Βικέντιος, κούβοντας τό πρόσωπο μέσα στά χέρια του.

Πατί, λοιπόν, έ άνθρωπος αυτός σκότωσε τούς Πραντιές, τούς όποιους—καθώς απέδειχθη από την ανάκριση— δέν γνώριζε ούτε κατ' όψην ; Μυστήριο ! Μά τό ματωμένο κασκέτο και τό σακαζούλα με τά νομίσματα—ή οικονομίες τών Πραντιές—που βροθήσαν στο δωμάτιό του, ήταν έπιραματικά στοιχεία για να κατηγορηθή ως δολοφόνος τών δυό γέροντ.

Και ο Μπόρρας ώδηγήθηκε σιδηροδρόμοιο στο δικαστήριο, με μία φορητή κατηγορία έναντιόν του. Οι δικασται, οι ένορκοι, τό άκρατήριο, έδειξαν εϋθύς έξ αρχής ότι ήσαν βέβαιοι για την ένοχη του Βικέντιου Μπόρρας και ότι ελιαν προαποφασίσει τόν θάνατό του... 'Όστόσο, ο κατηγορούμενος, άπαντώντας σέ μία ερώτησι του προέδρου, μπόρεσε να παρουσιάση ένα 'αλλόλοθ' σημαντικότατο. Τη νύχτα που έγινε τό έγκλημα ο Βικέντιος την είχε περάσει ως τά χωράματα στην ταβέρνα ενός γειτονικού χωριού ! 'Ο ταβερνιός παρουσίαστηκε και αυτός στο δικαστήριο και έπεβεβαίωσε τά λεγόμενα του Μπόρρας. 'Υστερα άπ' την κατηγορηματική αυτή διαβεβαίωση του ταβερνιού, ο Βικέντιος ίταρσε ν' άρθε έλεύθερος, αφού δέν μπόρεσε να βρσζεται σέ δυό συγχρόνους μέρη—και στο σπίτι τών Πραντιές και σέ μια ταβέρνα, που βρισκόταν τρία περίπου χιλιόμετρα μακριά άπ' τό χωριό !

Μά οι ένορκοι ήσαν τόσο βέβαιοι ότι ο Μπόρρας ήταν ένοχος, ώστε δέν έλαβαν διάλου άπ' όψην τούς την κατάβη του ταβερνιού. Λίγο έλειψε, μάλιστα, να τόν κληθούν και αυτόν στο σαμάνι, ως συνένοχο του εδολοφόνου... Και ή γνώμη αυτή τόν ένόχων έπαρρέφερε όχι μόνο την κοινή γνώμη, αλλά και τούς δικαστάς. 'Ολοι, με δυό λόγια, στο χωριό ελιαν σχηματίσει την πεποίθησι πως ο Μπόρρας δολοφόνησε τούς Πραντιές. Και όλοι ζητούσαν την άσπληη τιμωρία του κακούχου, ο όποιος—αρκεί να σημειώσετε—χαμογέλασε άγγελικάτα στο έδωλό του κατηγορουμένου, σάν να μην είχε συναίσθησι τί συνέβαινε γύρω του, σάν να μην καταλάβαινε ότι κινδύνευε τό κεράλι του...

Σαρκικά στο άκρατήριο σηκώθηκε όρθιος ένας άνθρωπος, ο όποιος δέν είχε λάβει μέρος ως τότε στις συζητήσεις, που γινόνασαν στο χωριό κατά του Μπόρρας. 'Ο άνθρωπος αυτός ήταν ο Καστιγιόν, ένας χωριάτης, που έμνε σέ μια έρημη βίλλα, μαζύ με την άδελφή του.

—'Ο Βικέντιος Μπόρρας είναι άδωξ ! ελιε με φωνή που έτρεμε από συγκίνησι. 'Εγώ σκότωσα τούς Πραντιές, για να τούς κλέψω ! Την προσημνή νύχτα του έγκληματος πέρασα από τό σπίτι του και τόν παρακάλεσα να μου δανείση ένα παλιό του καπέλλο... Και την επομένη τό πρωί, αφού σκότωσα τούς δυό γέροντ, έκρυψα εκεί τό αίματωμένο κασκέτο και τά 'χρημάτα που έλειρα. Δέν φανταζόμιοι ότι ή άστυνομία θα έκανε άμείσως έρευνα στο σπίτι του...

—Τότε γιατί ο Πραντιές έλιε, πριν πεθάνει, ότι τόν σκότωσε ο Μπόρρας ; ρώτησε ο προέδρος τόν Καστιγιόν.

—Δέν ξέρω, άπορίθηκε ο αυτοκατηγορούμενος. 'Ισως έπειδή μοιάζουμε πολ-... Μέσα στην παραζάλη του, θα τού φάνηκε πως έγώ ήμιοι ο Βικέντιος...

—Τί έξεις να παρατηρήσεις σ' αυτά ; ρώτησε ο προέδρος και τόν Μπόρρας.

—'Ο Καστιγιόν λέει ψέματα ! φώναξε ο Βικέντιος, οίχοντας στον ανέλπιστο σπύττα τόν βλέμματά άγωνίας, σάν να τόν παρακαλούσε να σωπάση.

—Μη τόν άκούτε ! κραύγασε και ο Καστιγιόν. 'Ο Μπόρρας άγατά την άδελφή μου και θέλει να με σώση, έπειδή ελιαι φίλος του. 'Εγώ ελιαι ο δολοφόνος...

Μά οι ένορκοι δέν τόν πιστέψανε. 'Ησαν τόσο βέβαιοι ότι ο Βικέντιος ήταν ένοχος, ώστε νόμισαν πως ο Καστιγιόν ήθελε να προστατεύη τόν φίλο του από ύπερβολική άγάτη. Και καταδίκασαν τόν Μπόρρας σέ ισόβια καταναγκαστικά έργα. Τό δικαστήριο έπέκρινε με την άπόφασί του την έτιμηγορία τών ένόχων βαστε' από μία καυστική άγόρευσι του Εισαγγελέως, ο όποιος μάλιστα είχε ζητήσει την θανατική καταδίχη του κατηγορουμένου !...

Αυό χρόνια όμως μετά την μεταφορά του στα κάτεργα της Ρουάνης, ο Βικέντιος Μπόρρας άνεγνωρίζε από την δικαιοσύνη της πατρίδος του ως άδωξ και ξανακατώσε την έλευθερία του.

Και τό πιο σημαντικό σ' αυτή την ύπόθεσι, είναι ότι έκεινος π' άγωνίστηκε για ν' άναγνωρισθή ή άδωότης του

'Ο Εισαγγελέως ζήτησε τη θανατική κατάδίχη του Μπόρρας...

'Ο Βικέντιος Μπόρρας, ένας Πορτογάλος, έγκαταστημένος από καιρό στο Γαλλικό εκείνο χωριό και χωρισμένος από την γυναίκα του για λόγους ασυμφωνίας χαρακτικής, ήταν ένας νέος τριάντα περίπου χρόνων, ήσυχος, ταπεινός, γλυκομίλητος. Ποτε δέν είχε δώσει άφορηή παραμόνη έναντιόν του. Και αυτή ακόμα ή γυναίκα του όμολογούσε ότι άφορηή του διακρίνον σάτηρε ο δικός της άπότομος και δξυδιγμός χαρακτικής...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΚΑΒΑΦΗ

Ο ποιητής πού ήξερε νά κολακεύη τούς πάντας. Τά «ώραία μάτια» τού Σαντορινιού. Τό «ώραίο ένερμο» τού κ. Καρκευλάνη. Τά δυό σάιτσα τού κ. Κεφαλήνευ. Γιατί ό Κάβαφης δέν ταξείδευε. Ο ποιητής και οι πρώην φίλοι του, κλπ. κλπ.

Κάβαφης άποτά και πάλιν επαιρωτότητα. Νέα διάλεξις πρόκειται νά δοθί κατ' αὐτάς γιά τόν 'Αλεξανδρινό ποιητή στην αίθουσα τής 'Αρχαιολογικής 'Εταιρείας, από ξένο αὐτή τή φορά. Άλλα δέν πρόκειται στη σελίδα αὐτή νά γίνη λόγος γιά τό έργο του. Πρόκειται γιά τ' ανέκδοτά του. Τά ξέγυτα ανέκδοτά του, πού δέν εινε δυνατόν νά χρησιμοποιήσονται εἰς τήν κρίσιν, δού τ' άκουεσαι, δού τ' άπόλαυσαι. Εινε τόσο προσωπικά (αὐτό εινε τό κακό του), πού δύσκολα μπορεί νά τά επαναλάβη κανείς. Καί όμως, όλοι δούσι τόν ελλησίαντα τά επαναλαμβάνουν, όλοι προσπαθοῦν νά τόν μιμηθοῦν, στά καφε-νεύια, σέ φίλικές συγγεντώσεις ή σέ σαλόνια.

Στόν Κάβαφη άρεσε πολύ νά κολακεύη. 'Εξήγηθη, λεπτή, χαιδευτική ή κολακία του, ώς μπορούσε νά τό εξασφαλίση λαμπρή θέσι σέ καμιά βασιλική Αὐλή τού μεσαιώνος. 'Ηξερε καλά τίς ανθρώπινες αδυναμίες (πού εινε άδύναστε και ό ίδιος), κ' έννοούσε νά εξαριστήρη κάθε φίλο του. Δέν έχανε τίποτα, κατά τή γνώμη του, άν έλεγε σ' έναν άνθρωπο μερικά καλά λόγια, έστω κ' άν δέν άναποκρινότανται μέ τήν πραγματικότητα. 'Ετσι κατοῦθρονε ν' ανακαλύπτει στόν καθένα χαριόματα, τά όποια δέν εινε πάντα.

Προ χρόνον, μεταξύ τών νέων πού σύγγαζαν στό σάιτι του, ήταν κ' ό ποιητής Νίκος Σαντορινιός. 'Ενα βράδι, άργά, όταν ή παρτίση κώθησε νά φύγη, ό Κάβαφης εινε στόν Σαντορινιό νά μείνη πέντε άκόμα λεπτά. Αὐτό ήταν ένδοξίς ξεχωριστής ένδοξίας, πού θά κολάκευε τόν καθένα. Ολο περιεργία ό Σαντορινιός, κώθησε πάλι. Σάν έμειναν μόνοι, ό Κάβαφης συνέχισε τή φιλολογική κουβέντα άποκει πού τήν διεκορπε προτιήρη.

Ξαφνικά, μέ τό ποτήρι τού ούισκου στό χέρι, σταμάτησε, τόν χτύπησε καλά και τού εινε :

—Τί όραία μάτια ποιήζεις, καίνεμε Νίκο !...
Ο Σαντορινιός, άπλος και άίθιος καθώς ήταν, περιόρατηκε γιά τήν κολακεία και εινε μισομυθισμένος :

—Τί όραία, κύριε Κάβαφη, άφού τό ένα εινε...άλλοίθωρο !...
Ο Κάβαφης τού χτύπησε φίλικά τόν όμο και τού εινε μέ περισσώτερη θερμότητα :

—'Ηξερα πάντα πός δέν σ' άρέσκον ή κολακεύεις.
Στή δεύτερη αὐτή και μεγαλειότερη κολακεία, ό Σαντορινιός έπρωτίσθη νά μήν άπατήση. Τήν κατάλαβε όμως.

Κάποιο άλλο βράδι επεσεφίθη τόν Κάβαφη ένας φίλος του, πού λεγόταν Καραουλάνης. 'Ηταν ή έποχή πού ένα-δυό 'Αλεξανδρινοί τού ειναν στήσι φιλολογικό πόλεμο. Ο Κάβαφης, εινε γιά νά τόν τραβήξη περισσότερο μέ τό μένος του, εινε γιά νά τόν κινή νά γράφη και νά τόν ίππερασίση, ζήτησε νά τόν κολακεύη. Καί σέ μία στιγμή ένθουσιασμού, μη βρίσκοντας τίποτ' άλλο νά τού επανέση, φώναζε :

—Καραουλάνη ! Τί όραίο όνομα !...
Ο Κάβαφης δέν επέτηρε νά κολοροφήση κανένα σάιτι του, άν δέν τού άρεσε τού ίδιου. Καί τού άρεσαν συνήθως όσα τόν παρουσίαν νεώτερο και όσα τόν κολάκευαν. Διαφορετικά τά έσκιζε. Κάποτε ό γνωστός Ξυλοκόφος Κεφαλήνευ κατοῦθρονε νά φτιάξη ένα σάιτι όπως τό ήθελε ό ίδιος κ' όχι σύμφωνα μέ τό γούστο τού καυτή.

—'Εγαν στό σάιτι τού ούισκου, όταν ό καλλιτέχνης τόν παρακάλεσε νά ποζάρη.
Μπόρας ήταν ή ίδια ή γυναίκα του, ή όποια, ύστερα από τή δραματική περιπέτεια πού συνέβη τόν Βικέντιο, έννοουσε Ξαφνικά νά ξαναγεννητά στην καρδιά τής ή παλιά άγάτη γιά τόν άνδρα τής !...
'Εγινε άναθεώρηση τής διαύσις — και τότε απεδείχθη ότι τούς Πρωάντες τούς εινε ακούσιος πράγματι ό Καστριόν και ότι ό Μπόρας άφρησε νά τόν καταδικάσουν, γιά νά μη λησθή τήν άδελφή τού ένόχου, γιά τήν όποια εινε ασιδανθεί ένα παροδικό αόστημα...
'Η απροσμία αὐτή τού Πορτογάλου εξετιμήθη τόσο από τόν πρωθυπουργό Γροβέ, όστε, μετά τήν άποφύλαξία τού Μπόρας, διώσιος αδόν και τήν γυναίκα τού επιστάτες στό Μουσείο τού Λούβρου. 'Όσο γιά τόν πραγματικό δολοφόνο, τόν Καστριόν, έλαβε τή τιμωρία πού τού άξιζε, άφού τό δικαστήριο έλαβεν ύπ' όψην τόν ως ελαφρυντικό τής θέσεως τού τού γεγονός ότι φανερώσε μόνος τού τό έγκλημα του, άδιάρρονον άν αί έννοχη δέν τόν πιστεύανε. Καταδικάστηκε σέ δεκαπέντε έτών καταναγκαστικά έργα στό κάτεργα τής νήσου τού Ρέ...

—'Αν δέν μ' άρέσει, θά τό σίσις, εινε ξερό ό Κάβαφης. Καμιά αντίρρηση.
Τό σάιτιο εινε, ό Κάβαφης τό εξέτασε κ' έμεινε...ένθουσιασμένος. Ούτε ουτίδες, ούτε τραχιές γραμμές. Παρουσιάζταν νεώτερος σύμφωνα μέ τήν επήμια του, και όραίο...
—Αὐτό εινε γιά όνα, κύριε Κάβαφη, εινε τότε ό Κεφαλήνευ. Τώρα πρέρει νά φτιάξω άκόμα ένα.
—'Ακόμα ένα... υπήρθε ό Κάβαφης, μέ κάποια άνησυχία. Φανταζόμενος όμως ότι θά τό έκανε σάν τόν πρώτο, δέχτηκε. Μά όταν τό σάιτιο έτοιμάστηκε, ό Κάβαφης εινε πός τόν παρουσίαιε γκαμάν ουτίδες.
—Νά τό σίσις ! φώναζε ό ποιητής μέ συγκρατημένο θυμό.
—Εινε γιά μένα, εινε ήμερα τότε ό Κεφαλήνευ. Καί φάλαξε τό σάιτιο μέ τόν πραγματικό Κάβαφη.

Στόν Κάβαφη δέν άρεσε νά ταξείδευη. Πρώτον γιά νά μη διαλύση τούς θρούλους, πού ειναν δημιουργηθεί γιά αὐτόν στην 'Ελλάδα γύρω από τή ζωή του, δεύτερον από άδιαφορία και τρίτον γιάτι άγαπούσε τόσο πολύ τήν πόλι τών Πτολεμαίων, ώστε δέν ήθελε ν' άπομακρυνθί άπό αὐτήν.

Στόν κ. 'Αντώνη Μπενάκη, έναν από τούς καλούς τού φίλους, πού τόν έδίαζε νά έρθη, και νά έγκατασταθί στην 'Αθήνα, έλεγε :

—Δέν γίνεται. 'Η πλατιά Μαχμάτιε 'Αν εινε θεία μου, ή όδός Σουλφ εινε πρώτη μου εξαδέλφη και ή όδός Ραμλιόν δεύτερη !... Πώς νά τής άφήσω, καίνεμε ;...

Οι 'Αθηναίοι δέν θά ελλησύνθησαν βέβαια τόν 'Ελληνογάλλο ποιητή και τραγουδιστή (βαρβόνο) 'Αλεξ Σκουφί, ό όποίος δολοφονήθηκε άγρίως πρόπερι και μυστηριωδώς στό Παρίσι. Ο Σκουφίς ήταν 'Αλεξανδρινός, ξεύθος όμως στό Παρίσι. 'Επειτα από πολλών έτών άπουσία, άνηγγέλλη ή επιστροφή του στην 'Αλεξάνδρεια μέ μεγάλα προσημαία στός τοίχους. Παρεμιά ψηφία Γαλλικά άνηγγέλιαν ότι ό 'Αλεξ Σκουφίς θά έμφανισθί εις τόν 'Εργολόγον μέ 'Ιταλικό θίσσο.

Τό γεγονός έσκολιάζετο στό σαλόνια τού Κάβαφη. 'Ενας από τούς νέους λογογράφους, πού δέν εγνώριζε δύολον τόν παλιό 'Αλεξανδρινό, ρώτησε τόν Κάβαφη μέ άπορία :

—Μά επιτέλους πού εινε τ' όνομά του, Σκουφίς ή Σκουφι, όπως λέει τό πρόγραμμα ;
Και ό Κάβαφης, μέ παιγνιδάριο ύφος :
—Τί σκούφος, τί σκουφι, τό ίδιο κανέ...

—'Ελα στην 'Αθήνα, τού έλεγε ένα βράδι ή Μαρία Κοτοπούλη, πού ολίγον έτών, όταν έπαυε στό θέατρο «'Αλάμπρα» τής 'Αλεξανδρείας. 'Εκει θά μισοέμομε νά σε περιμυθούμαι.

Βρισκόμαστε στό χαμαϊνί της και ήταν προστά ό Κέλλης και ό μακαριός Γιώργος Πετρίδης. Ο Κάβαφης είνωριστος τή Μαρία, προσθέτοντας ότι δέν ταξείδευε ποτέ.

—Μά γιάτι, τέλος πάντων, δέν τ' άποφασίζεις ;
Ο ποιητής, μέ τά χέρια στις τσάπες, δέν άπαντοίσε. 'Επειδή όμως τόν στενοχωρούσαν και οι άλλοι, αναγκάστηκε νά μιλήση :

—'Εγώ κ' ό Λιάτσος (ό διευθυντής τού «Ταχυδρομίου» τής 'Αλεξανδρείας), μιλάζουμε σάν δυό μπαγές, κολιμώμε στόν τοίχο τόν γεμύνα. Ούτ' έκείνος τό κοινά από τήν 'Αλεξάνδρεια, ούτ' έγώ.
Γέλια γενικά άκούστησαν. Μά ή Μαρία αναπροθήθηκε άμειλιχτή :

—Καλά, ξανάθε, άν καμιά φορά έρθης στην 'Αθήνα, σέ τίνος τό σάιτι θά μείνης ;
Τουμοδιά ό Κάβαφης. Κατέβασε τά μεγάλα ματόφύλά του.
'Η τραγανική όμως έρώτησις ακούστηκε ξανά :

—Σέ τίνος τό σάιτι ;
—Σέ τίνος ; ακούστηκε και μία άλλη φωνή.
'Ηταν τού Μήτρος Μινρά, πού μπήκε εκείνη τή στιγμή στό χαμαϊνί τής Μαρίας νά ζητήση κάτι.
'Η άμνηστία τού Κάβαφη μεγάλωσε. Σήκωσε τό βλέμμα, ήρωσε τά φρύδια κ' άρχισε νά κιντάγη πότε τή μία και πότε τόν άλλο.

—Δέν ξέρω, μα άν καμιά φορά άποφασίσει νά ταξείδεύη, κοντά σου βέβαια θά έρχόμουν !...
—Χρυσό τό στόμα σου ! φώναζε ή Μαρία.
Και σπρώχθηκε όρμητικά από τή θέσι της και κατά τή γνωστή, τήν πολύ γνωστή συνθήδα της, τόν φίλησε στό στόμα !...
Μά ό ποιητής, όπως και ό Λιάτσος, δέν ταξείδευαν. Ο πρώτος νά μήν άλαργήνη από τήν 'Αλεξάνδρεια, ό δεύτερος από άμείλια. Μόνον ή άμειλιχτή άνάγκη τούς έφερε στην 'Ελλάδα πούτασε και τούς δύο.

Γ. ΠΙΕΡΡΙΑΣ

Ο ποιητής Κ. Καβάφης (Σκίτσος τού Κ. Φ. 'Αντωνιάδου)